

РЕШЕНИЕ

№ 4062

гр. София, 16.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 24.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Христо Минев

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7831** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 13, ал. 9 от Закона за енергетиката (ЗЕ).
Образувано е по жалба от "Е. Север" /ЕР Север/ - АД - [населено място] чрез адвокат Н. Б. срещу Решение № Ж-466/ 29.06.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране /КЕВР/, с което на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 5 от ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2017г. за лицензиране дейностите в енергетиката, на "ЕР Север"- АД са дадени следните задължителни указания: 1. В 14-дневен срок от получаване на настоящото решение да изготви становище за условията и начина на присъединяване на фотоволтаична електрическа централа по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, с местонахождение: [населено място], общ. Завет, [улица], УПИ III-319; 2. В седемдневен срок от изпълнение на указанията по т. 1 [фирма] да информира КЕВР. Излагат се подробни съображения за незаконосъобразност на оспореното решение, като постановено при липса на мотиви, при допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила и противоречие с материалния закон. Жалбоподателят моли да бъде отменено като незаконосъобразно оспореното решение на КЕВР.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез процесуалния си представител поддържа жалбата. Моли за присъждане на сторените съдебни разноски.

Ответникът - Комисията за енергийно и водно регулиране чрез процесуалния представител оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованата страна - А. Ф., редовно призована, не се представлява, не изразява

становище по жалбата.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното :

В КЕВР е постъпила жалба с вх. № Е-11Х-00-32 от 21.05.2021г., подадена от А. Ф. срещу [фирма] относно отказ за издаване на становище за присъединяване на обект на производител на електрическа енергия по чл. 24, т. 1 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) към електроразпределителната мрежа, обективиран в писмо от 19.03.2021г. В писмото на Е. Север е посочено, че в имота, в който следва да се изгради централата, няма сграда на основното застрояване и централата не отговаря на изискванията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ. Жалбоподателят възразява срещу това твърдение на Дружеството, като посочва, че в имота има законно изградена стопанска постройка, която е присъединена към електроразпределителната мрежа.

В становището на [фирма] от 18.06.2021г. по постъпилата жалба се твърди следното: На 04.03.2021 г. от А. Р. Ф. е постъпило Искане за проучване условията за присъединяване на фотоволтаична електрическа централа към електроразпределителната мрежа, регистрирано с №[ЕГН]/04.03.2021г., за обект с местонахождение: [населено място], общ. Завет, [улица], УПИ III-319.

Искането е разгледано от Е. Север АД и до Ф. е изпратено писмо с изх. №5687867/19.03.2021г., с което е предоставена информация по случая.

На 30.03.2021г. от Ф. е подадено искане за преразглеждане на Искането за проучване условията за присъединяване на фотоволтаична електрическа централа.

В отговор на запитването, до клиента е изпратено писмо с изх.№ 5710552/19.04.2021г., с което Дружеството поддържа предоставеното становище в писмо с изх. №5687867/19.03.2021г., а именно, че обектът за производство на електрическа енергия не попада в обхвата чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ и заявената централа може да бъде присъединена по общия ред на Наредба № 6 от 24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните мрежи (Наредба № 6), съгласно разпоредбите на Част трета, Глава четвърта от Наредбата.

Видно от представените документи в УПИ III-319 по плана на [населено място], в който е заявена за присъединяване централата, няма сграда на основното застрояване, а единствено постройка със селскостопанско предназначение, представляваща строеж на допълващото застрояване.

Разпоредбата на чл. 24 от ЗЕВИ регламентира изключение от общия принцип по чл. 22 и чл. 23 от ЗЕВИ. Целта на изключението е да стимулира ползването на електрическа енергия от собствени неголеми възобновяеми източници за собствени нужди, затова е уредено и задължението да е налице присъединена към електроразпределителната мрежа сграда в имота. В същия смисъл е и т. 43 от преамбюла на Директива 2009/28/ЕО, изцяло транспонирана с приемането на ЗЕВИ, имаща за цел да стимулира гражданите към постигането на целите на Директивата, т.е. към използване на електрическа енергия от възобновяеми източници, както и т. 51 от преамбюла на Директива (ЕС) 2018/2001 от 11.12.2018г. И двете директиви имат идентичен предмет- насърчаването на използване на енергия от възобновяеми източници, като по-новата определя правната рамка. Съгласно т. 51 се насърчава използването на възобновяема енергия от микро, малки и средни предприятия и от отделните граждани в съответствие с целите, определени в директива, за малките

проекти за възобновяема енергия, включително децентрализираните проекти. Нормата на чл. 24 от ЗЕВИ, приета в изпълнение на двете директиви, изисква в съответния имот, намиращ се в урбанизирана територия, да е налице сграда, именно с цел слънчева инсталация да захранва тази сграда и по този начин реално произведената от възобновяеми източници енергия да се използва за собствено потребление.

В заключение Е. Север е информирало КЕВР, че предвид изложеното, обектът за производство на електрическа енергия, заявен по Искане за присъединяване № [ЕГН]/04.03.2021г. за УПИ III-319 по плана на [населено място], не попада в обхвата чл. 24, ал. 1 от ЗЕВИ. В този смисъл заявената централа може да бъде присъединена по общия ред на Наредба № 6, съгласно разпоредбите на Част трета, Глава четвърта от Наредбата.

С оспореното Решение № Н. "apis://B.=A.&D.=31709&T.=201" Ж-466/ 29.06.2021г. КЕВР е приела жалбата на А. Ф. за основателна и на основание чл. 22, ал. 1 и ал. 5 от ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2017г. за лицензиране дейностите в енергетиката, на "ЕР Север"- АД са дадени следните задължителни указания: 1. В 14-дневен срок от получаване на настоящото решение да изготви становище за условията и начина на присъединяване на фотоволтаична електрическа централа по чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ, с местонахождение: [населено място], общ. Завет, [улица], УПИ III-319; 2. В седемдневен срок от изпълнение на указанията по т. 1 [фирма] да информира КЕВР.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в законоустановения срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице пряк и непосредствен интерес от обжалване на решението на КЕВР, поради което е допустима.

По съществото жалбата е неоснователна.

Правното основание за издаване на процесното решение на КЕВР е чл. 22, ал. 1 и ал. 5 от ЗЕ във вр. с чл. 147, ал. 2 от Наредба № 3/21.03.2017г. за лицензиране дейностите в енергетиката. Съгласно чл.22, ал.1, т.2 от ЗЕ Комисията разглежда жалби на клиенти срещу доставчици на енергия и природен газ, включително крайни снабдители, свързани с изпълнението на задълженията им по този закон. Според чл.22, ал.5 от ЗЕ в случаите, когато комисията приеме жалба за основателна, тя с решението дава задължителни указания по прилагането на закона. Съгласно чл.22, ал.7 от ЗЕ редът за подаване на жалбите, тяхното разглеждане и процедурата за доброволно уреждане на спорове се уреждат в наредбата по чл. 60. Приложимата наредба е Наредба № 3 /21. 03.2013г. за лицензиране дейностите в енергетиката, като според чл.147, ал.2 от нея когато в резултат на проверката по жалбата и събраните в хода на административното производство доказателства комисията установи, че жалбата е основателна, тя с решението си дава задължителни указания и определя подходящ срок за изпълнението им.

С оглед на така очертаната нормативна рамка, съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентния затова независим специализиран държавен орган – КЕВР в рамките на правомощията му регламентирани в чл. 22 ЗЕ и чл. 147 от Наредба № 3 /21. 03.2013г. за лицензиране дейностите в енергетиката.

Решението е валидно, обективизирано в предвидената в закона писмена форма. Решението съдържа мотиви, които дават възможност да се разберат фактическите и правни основания за издаването му. В обстоятелствената му част са изложени

достатъчно съображения в тази посока, позволяващи да се направи както извод за конкретните мотиви, от които органът се е ръководил при вземането на решението, така и да се извърши преценка за законосъобразност на акта.

Спазена е процедурата по провеждане на административното производство, регламентирана в глава IX, раздел I, озаглавен „Жалби“ от Наредба № 3 /21. 03.2013г. за лицензиране дейностите в енергетиката, като при проверката са събрани всички необходими доказателства за изясняване на обстоятелствата по нея, както изисква чл.144, ал.1 от Наредбата. Спазени са изискванията на чл.145 от Наредбата и след приключване на проверката е изготвен доклад и проект на решение, в които се отразяват обстоятелствата по жалбата, становището на проверяваното лице, събраните по административната преписка доказателства, правните и фактическите констатации по жалбата. Към доклада и проекта на решение са приложени всички събрани по административното производство доказателства. Докладът, проектът на решение, жалбата и преписката по нея са представени на председателя на комисията, който с резолюция е определил внасянето им за разглеждане на жалбата и решаването ѝ от комисията в закрито заседание.

Оспореното решение е постановено при спазване на материалния закон.

Разпоредбата на чл. 23 от Закона за енергията от възобновяеми източници (ЗЕВИ) предвижда, че лицата, които желаят да изградят енергиен обект за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници или да извършат разширение на съществуваща електрическа централа или да увеличат инсталираната електрическа мощност на централа за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници, подават до оператора на съответната електрическа мрежа заявления за присъединяване в посочени от тях райони, одобрени по чл. 22, ал. 5 от ЗЕВИ. В разпоредбата на чл. 23, ал. 2 от ЗЕВИ е посочено, че заявления по ал. 1 от същата норма се подават след одобряване на електрическите мощности, които могат да бъдат предоставяни за присъединяване, до приключване на едногодишния период по чл. 22, ал. 5 от ЗЕВИ.

Операторът на съответната електрическа мрежа разглежда заявленията по реда на постъпването им и с мотивирано становище се произнася по допустимостта на всяко заявление в срок 14 дни от постъпването му. След изчерпване на одобрените електрически мощности за съответния район операторът на електрическа мрежа връща подадените и неразгледаните заявления, което се смята за мотивиран отказ за присъединяване съгласно чл. 117, ал. 4 от ЗЕ.

Според чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ разпоредбата на чл. 23 (общият ред) не се прилага за енергийни обекти за производство на електрическа енергия от възобновяеми източници с обща инсталирана мощност до 30 kW включително, които се предвижда да бъдат изградени върху покривни и фасадни конструкции на присъединени към електроразпределителната мрежа сгради и върху недвижими имоти към тях в урбанизирани територии. Тези обекти се ползват от преференциите по чл. 31 и чл. 32. В настоящия случай няма спор, че заявения за проучване обект Фотоволтаична централа (Ф.) е с мощност до 30 kW, т.е. заявената мощност на предвидената за изграждане Ф. е изпълнена. Не е спорен и въпросът относно вида и предназначението на земята (територията), върху която следва да се изгради въпросния Ф.. От изложеното може да се направи извод, че е изпълнена изцяло хипотезата на нормата на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ.

Незаконосъобразен е отказа на ЕР Север поради липса на сграда на основното

застрояване в УПИ III-319 по плана на [населено място], в който е заявена за присъединяване централата. В ЗЕВИ не е установено изискване към вида на сградата дали да е от основно, или спомагателно застрояване, стопанска, обслужваща сграда или навес. По отношение на сградата законодателят е предвидил единствено изискване същата да е присъединена към електроразпределителната мрежа. Видно от представеното Удостоверение за факти и обстоятелства по териториално и селищно устройство, издадено от заместник- кмета на [община], област Р. в недвижим имот, представляващ УПИ III-319, кв. 55 по ПУП на [населено място], се намира законно изграден строеж (сграда) съгласно Разрешение за строеж № 26 от 26.11.2020 г. на главния архитект на [община]. Следователно в имота, в който следва да се изгражда обектът за производство на електрическа енергия, има законно изградена сграда.

С оглед на това следва изводът, че заявената за изграждане централа отговаря на условията на чл. 24, т. 1 от ЗЕВИ и Дружеството незаконосъобразно е отказало да издаде становище за условията и начина на присъединяване на заявения обект.

В обобщение на изложеното дотук, съдът не констатира наличието на основание от посочените в чл. 146 от АПК за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, направеното искане и на основание чл. 143, ал.4 от АПК, ответникът има право на сторените в производството съдебно-деловодни разноски, които съдът определя на основание чл.78, ал. 8 ГПК вр. чл. 144 АПК, вр.чл.37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 200 лева за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София –град

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на "Е. Север"- АД - [населено място] срещу Решение № Ж-466/29.06.2021г. на Комисията за енергийно и водно регулиране, с което на "ЕР Север"- АД са дадени задължителни указания.

ОСЪЖДА "Е. Север" - АД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място] 9009, район В. В., В. Т., [улица], представлявано заедно от всеки двама от членовете на управителния съвет: Р. Г. Л., И. Г. Г. и Н. Й. Н. да заплати на Комисията за енергийно и водно регулиране юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 (двеста) лева.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :